

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 73 - Afgiftekantoor: Brussel V - september 2009 - info@idefisc.be

Editoriaal

De personenbelasting moet geregionaliseerd worden

Een groot aantal Franstalige politici wijzen het idee van een regionalisering van de personenbelasting resoluut van de hand. Gewoonweg omdat ze denken dat hun gewest er veel bij te verliezen heeft, met name doordat het minder uitgaven zal kunnen doen met het geld dat het op eigen grondgebied int, dan met het geld dat het vandaag van de federale overheid krijgt.

Het voorstel om de personenbelasting door de gewesten te laten heffen, die op hun beurt een bijdrage doorstorten aan de federale overheid, ligt nochtans meer in de lijn van de federale logica : het is de gewestregering die het gros van de uitgaven voor zijn rekening neemt en die bijgevolg de verantwoordelijkheid moet nemen voor de inkomsten die er verband mee houden. Zo verloopt het in de best georga-

niseerde federale staten, zoals Zwitserland. In de Verenigde Staten, waar ook een federale personenbelasting bestaat naast lokale belastingen per staat, was de federale Staat oorspronkelijk niet bevoegd inzake inkomstenbelastingen en waren er niets minder dan een afscheidingsoorlog en een aanpassing van de grondwet nodig om een dergelijke federale belasting mogelijk te maken.

De vrees voor fiscale concurrentie is ongegrond. Vooreerst omdat die minder speelt op het vlak van de personenbelasting, aangezien burgers zelden alleen omwille van fiscale redenen verhuizen. Maar in hoofdzaak omdat, voornamelijk vanuit het standpunt van de belastingplichtige, de fiscale concurrentie een onmisbare bescherming vormt tegen de machtshonger. De

bewindvoerders die weten dat het voor hun onderdanen gemakkelijk is om naar het buitenland te trekken om minder belastingen te betalen, denken altijd twee keer na vooraleer ze de belastingen verhogen. Dat is precies wat onze huidige regeringen willen doen...

Thierry AFSCRIFT

De beer laat zijn tanden zien

Het tijdperk van dieven en helers

Als iemand documenten steelt van een derde, spreken we van diefstal. Als die persoon documenten steelt van zijn werkgever, gaat het om een huisdiefstal. Als de dief elektronische gegevens steelt, eerder dan documenten, gaat het altijd om een gegevensdiefstal die strafrechtelijk wordt beteugeld.

Iemand die al dan niet tegen betaling documenten of gestolen gegevens in handen krijgt en weet dat ze bij van ware eigenaar zijn onvreemd, is een heler. Dat geldt ook voor iemand die de gestolen gegevens en documenten van de heler krijgt.

Daaraan twijfelt niemand.

Behalve, vreemd genoeg, wanneer de persoon die de gestolen gegevens of documenten in handen krijgt, een vreemde Staat is en die vreemde Staat die gegevens overmaakt aan de Belgische Staat.

Maakt het feit dat er wordt gehandeld in naam van het Franse volk enerzijds, of van de Koning anderzijds, dat de strafbaarstellingen uit het Strafwetboek niet gelden ?

De ongelikte beer.

Inhoud

De personenbelasting moet geregionaliseerd worden	1
De beer laat zijn tanden zien Het tijdperk van dieven en helers	2
Zwitserland zal geen informatie verstrekken aan Staten die gebruik maken van gestolen gegevens	4
Onroerende inkomsten zwaarder belasten om het gat in de begroting te dichten ?	5
De administratie moet binnen een redelijke termijn optreden	6
Levensverzekering: een Luxemburgs contract moet in België worden vrijgesteld	7
Wie kan een bezwaar indienen voor een naamloze vennootschap ?	8
Trust en vermogensplanning	10
Nieuwe termijnen in de administratieve procedure	11
De Europese commissaris voor begroting legt een voorstel voor een Europese belasting op tafel	12
Vooruitgang met betrekking tot roerende inkomsten die in het buitenland worden behaald	13
Fiscale fraude en de verkoop van onroerende goederen	14
De uitwisseling van inlichtingen tussen de verschillende fiscale administraties wordt de regel en dit ten koste van de bescherming van het privéleven.	15
Aftrekbaarheid van onderhouds- uitkeringen tussen ouders en kinderen na de wet van 19 maart 2010	17
Op weg naar het eiland Man	18

Zwitserland zal geen informatie verstrekken aan Staten die gebruik maken van gestolen gegevens

De Zwitserse overheid heeft kort geleden een ordonnantie goedgekeurd over de administratieve bijstand op grond van dubbelbelastingverdragen (« *ordonnance relative à l'assistance administrative d'après les conventions contre les doubles impositions* »).

Deze tekst, waarvan het ontwerp al enkele maanden geleden becommentarieerd werd, regelt de wijze waarop de Zwitserse administratie eventueel administra-

Er is uitdrukkelijk voorzien (artikel 5, 2, b en c) dat de vraag van de buitenlandse belastingadministratie verworpen wordt, indien « het beginsel van de goede trouw niet geëerbiedigd wordt », dan wel « de vraag gebaseerd is op inlichtingen die verkregen of overgemaakt zijn naar aanleiding van daden die naar Zwitsers recht strafbaar zijn. »

tieve bijstand kan verlenen aan vreemde landen met wie ze een dubbelbelastingverdrag afgesloten heeft dat voorziet in een uitwisseling van inlichtingen. Dat is bijvoorbeeld het geval voor Frankrijk of Duitsland, maar niet België, waarvoor het dubbelbelastingverdrag dat thans van kracht is, geen uitwisseling van inlichtingen mogelijk maakt dan op vraag van de belastingplichtige.

Er is uitdrukkelijk voorzien (artikel 5, 2, b en c) dat de vraag van de buitenlandse belastingadministratie verworpen wordt, indien « *het beginsel van de goede trouw niet geëerbiedigd wordt* », dan wel « *de vraag gebaseerd is op inlichtingen die verkregen of overgemaakt zijn naar aanleiding van daden die naar Zwitsers recht strafbaar zijn.* »

De ordonnantie viseert aldus duidelijk de landen die, rechtstreeks of onrechtstreeks, informatie hebben verkregen die in Zwitserland « *gestolen* » is door oneerlijke bankbedienden.

De ordonnantie bevestigt trouwens dat Zwitserland geen informatie zal verstrekken indien niet cumulatief is voldaan aan acht voorwaarden. Eén van die voorwaarden is dat een vreemde Staat inlichtingen moet vragen over een persoon waarvan de identiteit « *onbetwistbaar* » kan worden vastgesteld (zo kan bijvoorbeeld geen lijst worden ge-

vraagd van alle cliënten van een bepaalde bank). Bovendien moet een vreemde Staat op onaantastbare wijze diegene identificeren die over de informatie beschikt. Deze laatste voorwaarde maakt het een vreemde Staat bijvoorbeeld onmogelijk om te vragen dat voor een bepaalde persoon een onderzoek wordt gevoerd bij alle Zwitserse banken. De Staat die de inlichtingen vraagt zal ook de redenen moeten opgeven op grond waarvan zij meent dat de aangezochte persoon in het bezit is van de informatie. Wanneer de gegevens waarop de vreemde Staat haar onderzoek baseert, gestolen zijn, zal zij dit dus moeten erkennen, waardoor haar vraag zal worden afgewezen.

Voor bankinlichtingen vermindert deze ordonnantie aanzienlijk de draagwijdte van de informatieuitwisselingsclausules die zijn opgenomen in de dubbelbelastingverdragen die met Zwitserland zijn afgesloten. Om op dergelijke informatie de hand te kunnen leggen, zal de vreemde Staat dus ernstig moeten vermoeden, op grond van wettig verkregen inlichtingen, dat een bepaalde persoon tegoeden aanhoudt in een welbepaalde bank, die zij zal moeten identificeren voorafgaand aan een onderzoek in Zwitserland.

Thierry AFSCHRIFT

Onroerende inkomsten zwaarder belasten om het gat in de begroting te dichten ?

De onderhandelingen over de vorming van een nieuwe regering spitsen zich thans toe op de delicate kwestie van de Staatshervorming, maar weldra zal de begroting op tafel komen te liggen.

Ook de gesprekken over de begroting zullen moeilijk verlopen, aangezien de Staatsschuld dermate hoog is dat volgens sommige specialisten tegen 2015 25 miljard euro moet bespaard worden om het evenwicht in de Belgische financiën te herstellen.

De bouwsector vreest hier het eerste slachtoffer van te worden, zoals de voorzitter van de Confederatie Bouw meegaf tijdens een recent interview met l'Echo.

Volgens hem is sinds enige tijd de wil aanwezig bij bepaalde (toekomstige) beleidsmakers om de onroerende inkomsten van eigenaars zwaarder te belasten door de belasting te vestigen op hun werkelijke inkomsten.

De belasting van onroerende inkomsten zoals wij ze vandaag kennen in België is immers forfaitair en gebaseerd op het (geïndexeerd en gerevaloriseerd) ka-

“

De belasting van de werkelijke onroerende inkomsten is dus niet wenselijk, aangezien zij noodzakelijkerwijze afbreuk doet aan de aantrekkingskracht van investeren in onroerend goed in België. Dergelijke investeringen maken volgens de Confederatie Bouw een zesde uit van het totale inkomen van de Staat, en dragen aldus genoeg bij tot het dichten van het gat in de begroting...

”

dastraal inkomen. In de praktijk nemen de belastingplichtigen in hun fiscale aangifte niet de werkelijk genoten onroerende inkomsten op, maar passen zij een formule toe die gebaseerd is op het kadastraal inkomen van het betreffende onroerend goed om aan te geven bedrag te bekomen. Deze maatregel is bijzonder gunstig aangezien het inkomen dat zo berekend wordt, altijd lager ligt dan de werkelijke inkomsten.

De belasting van de werkelijke onroerende inkomsten brengt ook een ander risico met zich mee, met name dat van de invoering van een beperkte aftrek van de huurlasten.

Er valt ook te vrezen dat de huurprijzen zullen stijgen indien de eigenaars zwaarder belast worden op hun onroerende inkomsten.

De belasting van de werkelijke onroerende inkomsten is dus niet wenselijk, aangezien zij noodzakelijkerwijze afbreuk doet aan de aantrekkingskracht van investeren in onroerend goed in België. Dergelijke investeringen maken volgens de Confederatie Bouw een zesde uit van het totale inkomen van de Staat, en dragen aldus genoeg bij tot het dichten van het gat in de begroting...

Ronny FAVEL

De administratie moet binnen een redelijke termijn optreden

Het Hof van beroep van Antwerpen heeft onlangs een interessant arrest geveld over de redelijke termijn waarbinnen de administratie moet optreden.

In een arrest van 23 maart 2010 (niet gepubliceerd), was het Hof van beroep van Antwerpen inderdaad de mening toegedaan dat de administratie te ver was gegaan door respectievelijk 17 jaar, 15 jaar en 14 jaar te wachten vooraleer een directoriale beslissing te nemen over bezwaarschriften die door een belastingplichtige waren ingediend.

Bovendien kon de belastingplichtige in deze zaak pas in 2003 kennis nemen van de redenen voor de wijziging van zijn aangifte voor de bestreden aanslagjaren, aangezien het oorspronkelijke bericht van wijziging niet correct gemotiveerd was en de fiscus pas in 2003 een nieuw bericht van wijziging opstuurde naar de belastingplichtige. De kennisname dateert aldus respectievelijk van 20 jaar, 19 jaar en 18 jaar na het jaar waarop de bestreden inkomsten betrekking hadden.

Het Hof heeft terecht beslist dat een normale zorgvuldige belastingplichtige zich in geen geval

“

Niettemin zijn er nog gevallen waarin de fiscus onredelijk lang wacht met optreden, en dat vooral in dossiers waarin een ontheffing of een terugbetaling moet worden verleend of nog, wanneer nalatigheidsintresten moeten betaald worden door de belastingplichtige...

In al deze gevallen kunnen de principes aangehaald in het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 23 maart 2010 door de belastingplichtige worden ingeroepen om de administratie te dwingen om op te treden...

”

nog eerlijk kon verdedigen tegen de nieuwe aanslag die op zijn naam werd gevestigd.

Het Hof was inderdaad van mening dat de fiscale administratie deze abnormaal lange termijn niet kon rechtvaardigen, nu de belastingplichtige zijn bezwaren bijna 20 jaar eerder had doen kennen, zelfs indien de administratie bijkomende onderzoeksdaden moest stellen vooraleer zij haar beslissing kon vellen.

Het Hof was aldus in deze zaak van oordeel dat de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden waren.

Dit arrest moet goedgekeurd worden en herinnert eraan dat de administratie altijd moet handelen binnen een redelijke termijn, op straffe van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Sinds de hervorming van de fiscale procedure zouden dergelijke lange wachttermijnen in principe tot het verleden moeten behoren

(uitgezonderd voor de oude procedures die nog hangende zijn), aangezien de belastingplichtige voortaan een tegensprekelijk verzochtschrift mag neerleggen bij de rechtbank alvorens er een uitspraak is gevallen over zijn bezwaar, indien de administratie hierover geen beslissing heeft genomen binnen een termijn van zes maanden.

Niettemin zijn er nog gevallen waarin de fiscus onredelijk lang wacht met optreden, en dat vooral in dossiers waarin een ontheffing of een terugbetaling moet worden verleend of nog, wanneer nalatigheidsintresten moeten betaald worden door de belastingplichtige...

In al deze gevallen kunnen de principes aangehaald in het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 23 maart 2010 door de belastingplichtige worden ingeroepen om de administratie te dwingen om op te treden...

Ronny FAVEL

Levensverzekering: een Luxemburgs contract moet in België worden vrijgesteld

Een jaar geleden hebben wij een balans opgemaakt van de evolutie in de rechtspraak op het vlak van de levensverzekeringscontracten en hebben wij, meer in het bijzonder, melding gemaakt van de notie « *speculatie* » (cf. IDEFISC van september 2009).

Ook de Rechtbank van eerste aanleg van Luik heeft nu een vonnis geveld dat voordelig is voor de belastingplichtige. Deze beslissing is bijzonder interessant omdat zij de vraag stelt naar de fiscale vrijstelling van levensverzekeringscontracten vanuit Europees oogpunt.

De fiscale administratie beweert opnieuw dat een levensverzekeringsovereenkomst van het type waarbij elke storting wordt beschouwd als een enige premie, in werkelijkheid mag worden gekwalificeerd als een spaarbond met vaste intrestvoet (maandelijks gerevaloriseerd), verhoogd met een tarief dat overeenstemt met de winstdeelname.

De administratie baseerde zich op het feit dat het spaargeld, intresten en kapitaal op elk ogenblik beschikbaar zou zijn, mits

inachtname van een korte vooropzeg. De administratie meende bijgevolgd dat zij de jaarlijkse inkomsten van de spaartegoeden van de belastingplichtige afzonderlijk kon belasten als roerende inkomsten.

De rechtbank verwerpt de beweringen van de fiscus en steunt daarbij in het bijzonder op de omstandigheid dat het contract een levensverzekeringsproduct uitmaakt waarvan de algemene voorwaarden, bijzondere voorwaarden en technische nota zijn goedgekeurd door het Commissariat aux Assurances du Trésor van het Groothertogdom Luxemburg.

De Rechtbank benadrukt daarbij dat volgens het regime dat is ingesteld door de derde Europese

“ *De Rechtbank is bijgevolg van mening dat de belasting door de administratie onwettig is en dat de kwalificatie als levensverzekeringsovereenkomst moet worden gerespecteerd door dit contract vrij te stellen op grond van de bepalingen van het Wetboek Inkomstenbelastingen.* ”

Spaarrichtlijn op het vlak van levensverzekeringen, het elke levensverzekeringsmaatschappij die erkend is in een land van de Europese Economische Ruimte vrij staat om zijn diensten aan te bieden in alle Lidstaten.

De maatschappij is in dit geval erkend in het Groothertogdom Luxemburg om zijn diensten te commercialiseren onder gelding van het vrije dienstenverkeer.

De Rechtbank werpt op dat een levensverzekeringscontract in België is vrijgesteld van inkomstenbelasting indien, wat hier het geval was, de betaalde premie geen aanleiding heeft gegeven tot een fiscale aftrek.

De belastingplichtigen hebben geen enkel inkomen behaald uit hoofde van deze overeenkomst, die beëindigd wordt bij het overlijden van de verzekerde (in tegenstelling tot een beheersovereenkomst, die verderloopt in hoofde van de rechthebbenden) en de activa zijn de exclusieve eigendom van de verzekeringsmaatschappij en niet van de verzekerde.

De Rechtbank is bijgevolg van mening dat de belasting door de administratie onwettig is en dat de kwalificatie als levensverzekeringsovereenkomst moet worden gerespecteerd door dit contract vrij te stellen op grond van de bepalingen van het Wetboek Inkomstenbelastingen.

Deze verstandige rechtspraak is uiteraard erg belangrijk : zij brengt de Europese principes in herinnering met betrekking tot het vrije verkeer van diensten en bevestigt de legaliteit van de levensverzekeringsovereenkomsten die worden onderschreven bij Luxemburgse verzekeringsmaatschappijen en de vrijstelling voorzien door het Wetboek voor dergelijke levensverzekeringsovereenkomsten, of ze nu Belgisch of buitenlands zijn.

Pascale HAUTFENNE

Wie kan een bezwaar indienen voor een naamloze vennootschap ?

Een belastingplichtige vennootschap die geconfronteerd wordt met een aanslagbiljet waartegen zij een bezwaar wil indienen, kan op meerdere manieren tewerk gaan.

Doorgaans wordt een beroep gedaan op een raadgever (boekhouder, lasthebber, advocaat), maar het is ook mogelijk om zelf bezwaar in te dienen, of de belastingplichtige nu een vennootschap of een natuurlijke persoon is.

Indien het gaat om een vennootschap, moet de belastingplichtige er wel bijzonder op letten dat de rechtspersoonlijkheid van de vennootschap gerespecteerd wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het bezwaar, die achteraf niet meer kan worden rechtgezet.

De beslissing om een administratief of gerechtelijk beroep in te stellen, ligt bij het beheersorgaan van de vennootschap, met name bij de raad van bestuur. Die moet beslissen over het indienen van het beroep en staat ook in voor de opvolging ervan.

Indien de statuten het voorzien, kan de raad van bestuur deze taak echter delegeren, hetzij aan een

bepaalde bestuurder, hetzij aan de afgevaardigd bestuurder.

Wanneer het beroep wordt ingesteld door de vennootschap zelf, zonder een beroep te doen op een raadgever zal het doorgaans ondertekend worden door de gedelegeerd bestuurder.

De vennootschap moet in dat geval heel voorzichtig te werk gaan om zich te verzekeren van de ontvankelijkheid van het bezwaar.

Het is inderdaad zo dat de gedelegeerd bestuurder het beroep kan instellen ingevolge een beslissing genomen door de raad van bestuur. Deze taak moet echter volgens vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie, behoren tot het dagelijks beheer : het Hof van Cassatie sprak zich hierover uit in twee arresten van 2000 en 2002.

Het is meestal moeilijk om te bepalen of en onder welke voorwaarden een handeling behoort tot het dagelijks beheer, zodat men best vermijdt dat een administratief beroep wordt ingesteld voor de vennootschap door een lid van de raad van bestuur en in het bijzonder, door de gedelegeerd bestuurder.

De vraag stelt zich trouwens ook naar de geldigheid van de lastgeving. Indien vaststaat dat het mandaat een overeenkomst is die mondeling kan worden afgesloten en die ten aanzien van derden, waaronder de fiscale administratie,

kan worden bewezen door alle middelen van recht, moet dit mandaat wel bestaan op het ogenblik dat het beroep wordt ingediend.

Bepaalde rechters hebben de neiging om de ontvankelijkheid van het beroep te weigeren indien het mandaat pas wordt voorgelegd wanneer de administratie het bestaan ervan in twijfel trekt, en het niet gaat om een geschreven akte die dateert van het ogenblik waarop het bezwaar wordt ingediend of in elk geval om een akte die dateert van voor het verstrijken van de bezwaartermijn van zes maanden.

Dezelfde vraag stelt zich trouwens voor de bezwaren die worden ingediend door de boekhouder of de lasthebber van de belastingplichtige : bepaalde rechters zijn van mening dat indien het mandaat van de boekhouder of de lasthebber niet wordt voorgelegd voor het verstrijken van de bezwaartermijn, het bezwaar als

ongeldig wordt beschouwd. Dit kan niet meer worden rechtgezet door een geschreven lastgeving voor te leggen in de loop van het geschil. Advocaten moeten daarentegen, gelet op hun het feit dat hun mandaat « ad litem » door de wet wordt erkend, geen geschreven volmacht voorleggen om een administratief of gerechtelijk beroep in te dienen, waardoor er geen risico bestaat op onontvankelijkheid.

Bijkomende moeilijkheid : wanneer het beroep wordt ingediend door een bestuurder of de gedelegeerd bestuurder van de vennootschap, moet niet enkel het indienen van een beroep behoren tot het dagelijks beheer, d.w.z. dat de handeling voor de vennootschap van weinig belang is en dat de nood aan een snelle oplossing de tussenkomst van de raad van bestuur zelf niet rechtvaardigt, maar is ook vereist dat de handeling (het indienen van het beroep) niet kan wachten tot de volgende raad

van bestuur. Sinds een arrest van het Hof van Cassatie van 2009, moet de vennootschap inderdaad kunnen aantonen dat er haast bij was, indien de ontvankelijkheid van het beroep door de administratie wordt betwist.

De combinatie van deze verschillende eisen, terug te vinden in de rechtspraak van het Hof van Cassatie van de voorbije jaren, maakt het indienen van een bezwaar door de raad van bestuur of de gedelegeerd bestuurder van een vennootschap meer en meer riskant.

Sinds de bezwaartermijn is verlengd tot zes maanden, wordt het moeilijk te rechtvaardigen dat het bezwaar is ingediend door de gedelegeerd bestuurder, aangezien de raad van bestuur meestal meer dan twee maal per jaar bijeenkomt.

Het wordt dan lastig om aan te tonen dat er niet kon worden gewacht tot aan de volgende raad van bestuur, behalve wanneer de vennootschap zelf nalatig is geweest en het bezwaar niet tijdig heeft ingediend...

Voorzichtigheid is dus geboden en het is voor vennootschappen niet aan te raden om zelf een fiscaal bezwaar in te dienen.

Séverine SEGIER

De combinatie van deze verschillende eisen, terug te vinden in de rechtspraak van het Hof van Cassatie van de voorbije jaren, maakt het indienen van een bezwaar door de raad van bestuur of de gedelegeerd bestuurder van een vennootschap meer en meer riskant.

Sinds de bezwaartermijn is verlengd tot zes maanden, wordt het moeilijk te rechtvaardigen dat het bezwaar is ingediend door de gedelegeerd bestuurder, aangezien de raad van bestuur meestal meer dan twee maal per jaar bijeenkomt.

Trust en vermogensplanning

Terwijl de manoeuvreerruimte voor vermogensplanning elke dag kleiner wordt et het beroep op buitenlandse structuren deli-cater, rijst de vraag naar de mogelijkheden verbonden aan de oprichting van een trust.

Hoewel de trust een juridische figuur is die niet bestaat naar Belgisch recht, zijn de rechtsgevolgen van een trust die geldig is opgericht naar buitenlands recht (dat de instelling wel kent) naar

“

De sommen die de begunstigten van een onherroepelijke en discretionaire trust ontvangen bij het overlijden van de settlor of daarna zijn dus niet onderworpen aan de successierechten. Daarmee is het belang van dit instrument van vermogensplanning meteen in de verf gezet.

”

Belgisch recht niet te miskennen. Het Belgisch Wetboek Internationaal Privaatrecht bevat trouwens een hoofdstukje dat gewijd is aan trusts.

Wat de inkomstenbelastingen betreft, heeft de Dienst Voorafgaande Beslissingen de voorbije maanden enkele beslissingen geveld die bevestigen dat de uitkeringen van een trust aan zijn begunstigten niet belastbaar zijn, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan die de nodige waarborgen bieden wat het discretionaire karakter van de trust en zijn uitkeringen betreft. De Dienst Voorafgaande Beslissingen erkent dat Trust means trust en dat verklaart dat de inkomsten die worden uitgekeerd door een trust niet kunnen worden beschouwd als intresten van een schuldvordering, ten minste indien het gaat om een onherroepelijke discretionary trust.

Het is echter voornamelijk vanuit het oogpunt van de successieplanning dat de instelling van de trust zijn nut bewijst.

De uitkeringen die gebeuren in het kader van een onherroepelijke discretionaire trust vallen niet onder artikel 7 van het Wetboek successierechten, noch naar aanleiding van de overdracht van de goederen door de settlor aan de trust (wat de centrale administratie heeft bevestigd in een beslissing van 2004), noch, volgens de meerderheid van de rechtsleer, naar aanleiding van opeenvolgende uitkeringen aan de begunstigten van de trust.

De rechtsleer is daarenboven (ondanks een genuanceerde

maar op een betwistbare juridische analyse gebaseerde beslissing van de centrale administratie van 2004) unaniem van mening dat artikel 8 van het Wetboek successierechten niet toepasselijk is op de uitkeringen van een onherroepelijke discretionaire trust.

De sommen die de begunstigten van een onherroepelijke en discretionaire trust ontvangen bij het overlijden van de settlor of daarna zijn dus niet onderworpen aan de successierechten. Daarmee is het belang van dit instrument van vermogensplanning meteen in de verf gezet.

Sylvie LEYDER

Nieuwe termijnen in de administratieve procedure

De wet van 19 mei 2010, onlangs gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad, wijzigt enigszins de wettelijke termijnen in volgende gevallen :

- Voor een vraag om inlichtingen
- Voor een aanslag in het kader van de wijzigingsprocedure
- Voor een aanslag van ambtwege
- Voor een bezwaar.

Tot voor de wijziging van de wet begon in de eerste drie gevallen een te mijn van één maand te lopen vanaf de verzending van de vraag of de kennisgeving door de administratie. De belastingplichtige moest de administratie binnen deze termijn van antwoord dienen, wat wil zeggen dat het antwoord de administratie moest bereiken binnen de maand na de verzending van de vraag van de administratie.

Ingevolge de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zag de wetgever zich verplicht om zijn standpunt te herzien. Voortaan begint de termijn van één maand te lopen « *vanaf de derde werkdag die volgt op de verzending van het bericht* ».

Zo zal bijvoorbeeld, indien de administratie een vraag om inlichtingen verstuurt op woensdag 1 september 2010, het antwoord haar moeten bereiken binnen de maand die volgt op de derde werkdag, met name één maand te rekenen vanaf maandag 5 september, zijnde dinsdag 5 oktober.

De bezwaartermijn zal op dezelfde manier voortaan beginnen lopen op de derde dag die volgt op de verzending van het aanslagbiljet.

Voor dit laatste geval heeft de wetgever meteen aangegeven dat de datum van verzending van het aanslagbiljet die in aanmerking moet worden genomen, de da-

op het aanslagbiljet niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Dit doet de vraag rijzen of de datum vermeld op een aanslagbiljet, en die er noodzakelijkerwijze op is aangebracht voor de verzending, bewijswaarde kan hebben, nu deze vermelding enkel slaat op de toekomst. De wetgever lijkt zich bovendien te baseren op een quasi onweerlegbaar vermoeden, op grond waarvan een document dat met de post verzonden wordt, altijd zijn bestemming bereikt, wat niet getuigt van veel realiteitszin.

De nieuwe bepaling riskeert in dat laatste geval dus meer problemen te scheppen dan ze oplost.

De tekst is gepubliceerd op 28 mei 2010. Bij gebreke aan bepalingen betreffende de inwerkingtreding, zal de regeling van toepassing zijn op alle termijnen die nog niet verstreken zijn op 7 juni 2010.

Thierry AFSCHRIFT

Ingevolge de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zag de wetgever zich verplicht om zijn standpunt te herzien. Voortaan begint de termijn van één maand te lopen « vanaf de derde werkdag die volgt op de verzending van het bericht ».

tum is die vermeld staat op het aanslagbiljet. Hij hoopt op deze manier te vermijden dat belastingplichtigen zouden gaan beweren dat de datum van verzending

De Europese commissaris voor begroting legt een voorstel voor een Europese belasting op tafel

Tijdens een interview met de Financial Times Deutschland heeft Janusz Lewandowski, de Europese commissaris voor begroting, gesproken over zijn voorstel voor een Europese belasting. De bedoeling zou zijn om de burgers van de Unie rechtstreeks te belasten.

“

Waarom een nieuwe, niet-verantwoorde belasting heffen in crisistijd, wanneer de nadruk veeleer moet liggen op besparingen ?

Op grond waarvan zou de belasting plots van nationaal naar Europees niveau moeten gaan ?

”

Waar de inkomsten vandaag de dag komen uit transfers van de zeventientig Lidstaten, zouden

de Europese schatkist in de toekomst door eigen middelen worden gefinancierd.

De voorstellen hebben betrekking op een belasting op het luchtvervoer, een belasting op de verhandeling van CO²-emissierechten en een belasting op financiële transacties.

De reacties van de Lidstaten lieten niet lang op zich wachten.

In België heeft de staatssecretaris voor begroting zich positief uitgelaten over deze nieuwe Europese belasting. Als grote verdediger van de eigen middelen, heeft hij aangegeven dat deze belasting de Unie zal responsabiliseren.

Andere Lidstaten, zoals Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk en Duitsland zijn absoluut niet akkoord. Het Verenigd Koninkrijk heeft zelfs aangekondigd dat het zijn veto zal gebruiken.

Dit laatste standpunt lijkt ons terecht.

Waarom een nieuwe, niet-verantwoorde belasting heffen in crisistijd, wanneer de nadruk veeleer moet liggen op besparingen ?

Op grond waarvan zou de belasting plots van nationaal naar Europees niveau moeten gaan ?

Daarbij moet men ook in gedachten houden dat het niet is omdat een nieuwe belasting wordt inge-

voerd op communautair niveau, dat de nationale belasting evenredig wordt verminderd. De fiscale last voor de belastingplichtigen zou dus zwaarder en zwaarder worden. Een straatje zonder eind...

Janusz Lewandowski zal de krijtlijnen van wat deze nieuwe communautaire belasting kan worden, eind september uittekenen.

De zeventientig Lidstaten zullen hun akkoord moeten betuigen met dit voorstel, dat vervolgens door het Parlement zal moeten worden goedgekeurd.

Dat lijkt ons alvast een moeilijke opgave...

Danièle COHEN

Vooruitgang met betrekking tot roerende inkomsten die in het buitenland worden behaald

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft op 1 juli een belangrijke beslissing genomen inzake de fiscale behandeling van roerende inkomsten die in het buitenland worden behaald.

Het is bekend dat de fiscale behandeling van roerende inkomsten die worden behaald door natuurlijke personen in België wordt gekenmerkt door het systeem van de bevrijdende voorheffing : de belastingplichtigen die onderworpen zijn aan de personenbelasting zijn er niet toe gehouden om in hun jaarlijkse aangifte de roerende inkomsten aan te geven waarvoor de roerende voorheffing is voldaan, wat het geval is voor alle roerende inkomsten die worden ontvangen

uit handen van een Belgische tussenpersoon.

Voor deze inkomsten is de belasting beperkt tot de voorheffing.

Voor roerende inkomsten die in het buitenland worden behaald en die niet genieten van de bevrijdende voorheffing, ligt dit echter anders : deze inkomsten moeten worden opgenomen in de jaarlijkse aangifte en ze zijn belastbaar als roerend inkomen. Het tarief van de belasting is identiek aan het tarief van de voorheffing (15 of 25% naargelang het type inkomsten), maar deze belasting dient wel als berekeningsbasis voor de aanvullende gemeentebelasting die van gemeente tot gemeente varieert van 0 tot ...8 of 9%.

Hieruit blijkt een duidelijke discriminatie : voor de natuurlijke persoon die roerende inkomsten ontvangt waarvan de schuldenaar in het buitenland is gevestigd, verschilt het belastingregime al naargelang hij zijn inkomsten ontvangt uit handen

van een tussenpersoon in België, dan wel rechtstreeks bij de schuldenaar in het buitenland. In het eerste geval is de belasting die hij betaalt gelijk aan de voorheffing, in het tweede geval ondergaat hij op deze belasting ook de aanvullende gemeentebelasting.

Twee Antwerpse belastingplichtigen die roerende inkomsten genoten van Nederlandse oorsprong, hebben de aanvullende gemeentebelasting van 8% betwist die werd toegepast op de belasting die in België werd betaald ten gevolge van de aangifte van deze buitenlandse inkomsten. Het Hof van Beroep van Antwerpen, dat de zaak behandelde, heeft een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie over de verenigbaarheid van dit Belgische regime met het vrij verkeer van diensten en het vrij verkeer van kapitaal.

In het arrest van 1 juli 2010 heeft het Hof van Justitie vastgesteld dat de Belgische wetgeving met betrekking tot roerende inkomsten een beperking inhoudt van het vrij verkeer van kapitaal.

Er wordt vervolgens vastgesteld dat deze beperking niet gerechtvaardigd wordt door de motieven uit het Verdrag, met name de noodzaak om de coherentie van het belastingregime te bewaren.

Het Hof van Justitie leidt hieruit af dat artikel 56 van het EG-Verdrag zich verzet tegen de wetge-

“

In het arrest van 1 juli 2010 heeft het Hof van Justitie vastgesteld dat de Belgische wetgeving met betrekking tot roerende inkomsten een beperking inhoudt van het vrij verkeer van kapitaal.

Er wordt vervolgens vastgesteld dat deze beperking niet gerechtvaardigd wordt door de motieven uit het Verdrag, met name de noodzaak om de coherentie van het belastingregime te bewaren.

”

ving van een Lidstaat op grond waarvan de belastingplichtige inwoners van deze Lidstat, die intresten ontvangen of dividenden afkomstig van beleggingen of investeringen in een andere Lidstaat, worden onderworpen aan een aanvullende gemeentebelasting wanneer zij er niet voor hebben geopteerd om deze inkomsten te ontvangen uit handen van een tussenpersoon gevestigd in hun woonstaat, terwijl inkomsten van dezelfde aard uit beleggingen of investeringen in hun woonstaat niet moeten worden aangegeven gelet op het feit dat zij onderworpen worden aan een bronheffing en in dat geval niet belast worden.

We kunnen ons enkel verheugen over deze beslissing die alle Belgische belastingplichtigen aanbelangt die een deel van hun vermogen in het buitenland wensen aan te houden. De beslissing is ook interessant voor zij die overwegen om hun niet-aangegeven inkomsten te regulariseren, in de mate waarin de aanvullende gemeentebelasting die tot op vandaag wordt berekend op de belasting op de niet-aangegeven inkomsten, o.i. niet meer kan worden toegepast in het licht van de beslissing van het Hof van Justitie.

Martin VAN BEIRS

Fiscale fraude en de verkoop van onroerende goederen

Het behoort tot de vaststaande rechtspraak dat indien een gebouw verkocht wordt en partijen zijn overeengekomen om een deel van de prijs onder tafel te betalen om zo een belastingbesparing te realiseren, de overeenkomst in strijd is met de openbare orde en bijgevolg nietig is, maar dat de verkoop daarom niet nietig mag worden verklaard.

Het Hof van Cassatie heeft dit standpunt ingenomen in een arrest van 18 maart 1988. Deze beslissing wordt sindsdien gevolgd door de rechters ten gronde.

In een arrest van het Hof van beroep van Luik werd beslist dat « enkel de overeenkomst naar aanleiding van de verkoop om in de geschreven verkoopsakte te zwijgen over de werkelijk overeengekomen prijs is nietig ; (...) zowel de « officiële » verkoopsovereenkomst als de tegenbrief zijn niet aangetast door nietigheid wanneer de determinerende beweegreden er niet in bestond om fiscale fraude te plegen, maar om de eigendom van een onroerend goed over te dragen in ruil voor een bepaalde, tussen partijen overeengekomen prijs. » (Luik 30 november 2006, RG n°2006/RG/626).

Volgens de rechtspraak ligt de

strijdigheid met de openbare orde niet in het akkoord over de vaststelling van de prijs –waarover partijen vrij beslissen– maar in het feit dat partijen de werkelijke prijs voor de fiscus verborgen houden. Dit bedrog heeft dus geen enkele invloed op de geldigheid van de verkoopsovereenkomst.

Een recent arrest van het Hof van beroep van Bergen beslist er anders over (26 januari 2010).

Voor het Hof is de fiscale fraude de hoofdzakelijke beweegreden, zodat de verkoopsovereenkomst strijdig is met de openbare orde en bijgevolg nietig moet worden verklaard.

Het Hof beslist dat « de overeenkomst waarvan één van de deter-

Volgens de rechtspraak ligt de strijdigheid met de openbare orde niet in het akkoord over de vaststelling van de prijs –waarover partijen vrij beslissen– maar in het feit dat partijen de werkelijke prijs voor de fiscus verborgen houden. Dit bedrog heeft dus geen enkele invloed op de geldigheid van de verkoopsovereenkomst.

minerende beweegredenen strijdig is met de openbare orde, absoluut nietig is. Dit is het geval wanneer partijen naar aanleiding van de verkoop van een gebouw overeenkomen dat de koper een extra som betaalt « in het zwart », aangezien deze fiscale fraude een determinerende beweegreden is bij de bepaling van de verkoopprijs waarover partijen het eens zijn. »

Wij kunnen ons evenwel niet akkoord verklaren met deze nieuwe rechtspraak, die de nadruk legt op de omschrijving van de belangrijkste beweegreden en de drijfveer van partijen om de koop te sluiten.

Het lijkt ons inderdaad niet logisch dat het drukken van de registratierechten, het besparen op de btw of meer algemeen het oplichten van de Schatkist de determinerende beweegreden is om een koop te sluiten van een onroerend goed.

Bij de aankoop van een onroerend goed is de belangrijkste beweegreden wel degelijk de eigendomsoverdracht en niet het plegen van fiscale fraude.

Danièle COHEN

De uitwisseling van inlichtingen tussen de verschillende fiscale administraties wordt de regel en dit ten koste van de bescherming van het privéleven.

Het nieuwe artikel 335 WIB 92, ingevoerd bij programmawet van 23 december 2009, bepaalt dat :

“ Alle administraties die ressorteren onder de Federale Overheidsdienst Financiën zijn gehouden alle in hun bezit zijnde toereikende, ter zake dienende en niet overmatige inlichtingen ter beschikking te stellen aan alle ambtenaren van deze Overheidsdienst, voorzover die ambtenaren regelmatig belast zijn met de vestiging of de invordering van de belastingen, en voorzover die gegevens bijdragen tot de vervulling van de opdracht van die ambtenaren tot de vestiging of de invordering van eender welke door de Staat geheven belasting.

Elke ambtenaar van de Federale Overheidsdienst Financiën, die regelmatig werd belast met een controle- of onderzoekopdracht, is van rechtswege gemachtigd alle toereikende, ter zake dienende en niet overmatige inlichtingen te vragen, op te zoeken of in te zame-

len die bijdragen tot de vestiging of de invordering van eender welke, andere, door de Staat geheven belasting. “.

Deze wijziging van artikel 335 WIB 92 heeft zware gevolgen op het vlak van de uitwisseling van inlichtingen tussen de verschillende fiscale administraties en maakt het de fiscale ambtenaar die belast is met een controle inzake een welbepaalde belasting, mogelijk om systematisch gebruik te maken van zijn onderzoeksbevoegdheden voor andere belastingen.

In zijn oude versie voorzag dit artikel de mogelijkheid voor een ambtenaar om onder bepaalde voorwaarden informatie in te zamelen met betrekking tot andere belastingen dan diegene waarvoor hij met de controle belast was.

De controleur kon enkel andere belastingen onderzoeken indien hij regelmatig belast was met een controle of een onderzoek in verband met de toepassing van een bepaalde belasting. Bovendien moest de uitbreiding van de controle naar een andere belasting noodzakelijkerwijze de belastingplichtige betreffen die het voorwerp uitmaakte van de aanvankelijke controle.

De nieuwe versie van artikel 335 WIB 92 heeft deze voorwaarden afgeschaft, zodat het vandaag niet langer vereist is dat de amb-

tenaar belast is met een controle of onderzoek met betrekking tot een welbepaalde belasting, om andere belastingen te kunnen onderzoeken dan diegenen waarvoor hij officieel bevoegd is.

Bovendien kan voortaan om het even welke fiscale ambtenaar die overgaat tot een fiscale controle, de verzamelde inlichtingen meedelen aan zijn collega's van andere fiscale administraties, die ze zullen kunnen gebruiken voor de inning van eender welke andere belasting.

Men merke daarnaast op dat de eerste alinea van het nieuwe artikel 335 WIB 92 voorziet dat het aan alle administraties van de FOD Financiën toekomt om aan hun ambtenaren alle in hun bezit zijnde « toereikende, ter zake dienende en niet overmatige » inlichtingen ter beschikking te stellen voorzover die gegevens bijdragen tot de vervulling van de opdracht van die ambtenaren tot de vestiging of de invordering van eender welke door de Staat geheven belasting.

Een circulaire van 4 juni 2010 preciseert verder dat deze overdracht van informatie spontaan kan gebeuren, automatisch of op vraag. Volgens deze circulaire kadt het nieuwe artikel 335 WIB 92 in een « centrale gegevensbank » van de FOD Financiën.

Het nieuwe artikel 335 WIB 92 biedt de fiscale ambtenaren al-

thus nog ruimere onderzoeksbevoegdheden dan die waarover ze reeds beschikten, aangezien thans eender welke fiscale ambtenaar belast met een controle of een onderzoek inlichtingen kan inwinnen over eender welke belasting, zelfs de belasting waarvoor hij absoluut niet bevoegd is en deze vervolgens mag overmaken aan ambtenaren van andere fiscale administraties. Bovendien strekt de nieuwe versie van artikel 335 WIB 92 ertoe om het de verschillende diensten van de fiscus mogelijk te maken systematisch de verzamelde inlichtingen

door artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens, artikel 22 van de Grondwet en meer in het bijzonder de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

Deze wet legt inderdaad strenge voorwaarden op voor de behandeling van persoonlijke gegevens van belastingplichtigen door de administraties, waaronder met name de verplichting om de betrokkenen in te lichten over de

“

Deze automatische gegevensuitwisseling tussen de verschillende fiscale administraties roept echter vragen op over de eerbiediging door de fiscus van het recht op bescherming van het privéleven van de belastingplichtigen, zoals dit gewaarborgd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens, artikel 22 van de Grondwet en meer in het bijzonder de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

”

uit te wisselen, zonder voorafgaand verzoek.

Deze automatische gegevensuitwisseling tussen de verschillende fiscale administraties roept echter vragen op over de eerbiediging door de fiscus van het recht op bescherming van het privéleven van de belastingplichtigen, zoals dit gewaarborgd wordt

verwerking van hun persoonsgegevens, de eerbiediging van het proportionaliteitsbeginsel, het beginsel op grond waarvan de behandeling van gegevens overeenkomstig de wet en loyaal moet gebeuren en dat er enkel mag worden gehandeld indien dit is ingegeven door legitieme belangen zoals bijvoorbeeld indien er een vermoeden bestaat

van fraude in hoofde van de belastingplichtige in kwestie...

Het lijkt aldus twijfelachtig of de nieuwe versie van artikel 335 WIB 92 in overeenstemming is met deze wet, nu het de systematische en spontane uitwisseling van gegevens organiseert tussen de verschillende fiscale administraties zonder hieraan enige voorwaarde te koppelen!

Ronny FAVEL

Aftekbaarheid van onderhoudsuitkeringen tussen ouders en kinderen na de wet van 19 maart 2010

Het is algemeen geweten dat ouders moeten bijdragen in de kosten van het levensonderhoud van hun kinderen. Deze verplichting ligt vervat in artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek. De onderhoudsuitkeringen die een ouder op regelmatige basis betaalt voor zijn kind(eren), zijn afteekbaar ten belope van 80%, indien aan een aantal voorwaarden wordt voldaan.

In de praktijk levert de begroting van deze onderhoudsbijdragen bijzonder veel problemen op. De wet van 19 maart 2010 « *ter bevordering van een objectieve berekening van de door de ouders te betalen onderhoudsbijdragen voor hun kinderen* », heeft getracht om hieraan te verhelpen. Zo bepaalt artikel 203, §1 van het Burgerlijk Wetboek voortaan uitdrukkelijk dat de kosten van levensonderhoud zowel de gewone als de buitengewone kosten omvatten.

De gewone kosten worden gedefinieerd als « alle gebruikelijke kosten met betrekking tot het dagelijks onderhoud van het kind ». De buitengewone kosten zijn «

de uitzonderlijke, noodzakelijke of onvoorziebare uitgaven die voortvloeien uit toevallige of ongewone gebeurtenissen en die het gebruikelijke budget voor het dagelijkse onderhoud van het kind dat desgevallend als basis diende voor de vaststelling van de onderhoudsbijdragen, overschrijden. »

Daarnaast kan één van de ouders voortaan eisen dat een « kindre-

De administratie bevestigt in deze circulaire dat de storting van de onderhoudsbijdragen op een kindrekening geen afbreuk doet aan de belastbaarheid of afteekbaarheid van deze onderhoudsbijdragen. De bijdragen blijven dus afteekbaar indien ze regelmatig worden gestort (alleen wat de gewone kosten betreft) en dit uit hoofde van een wettelijke alimentatieverplichting.

kening » geopend wordt op naam van de ouders. Het gaat om een zichtrekening waarop de kindrebijslag en de onderhoudsbijdragen worden gestort.

Bovendien bepaalt de wet dat de onderhoudsbijdrage van rechtswege wordt aangepast aan de schommelingen van het indexcijfer van de consumptieprijzen, tenzij hierover een andere regeling wordt getroffen.

De fiscale administratie heeft op 5 augustus 2010 een circulaire gepubliceerd met betrekking tot de fiscale implicaties van deze wijzigingen aan de alimentatieverplichting van de ouders.

De administratie bevestigt in deze circulaire dat de storting van de onderhoudsbijdragen op een kindrekening geen afbreuk doet aan de belastbaarheid of aftrekbaarheid van deze onderhoudsbijdragen. De bijdragen blijven dus aftrekbaar indien ze regelmatig worden gestort (alleen wat de gewone kosten betreft) en dit uit hoofde van een wettelijke alimentatieverplichting.

De belastingplichtige wordt evenwel verder in de circulaire gewaarschuwd : « willekeurige » onderhoudsuitkeringen die worden betaald om buitengewone kosten te dekken en die geen periodiek karakter hebben, zullen niet aftrekbaar zijn. Daarmee wil de administratie vermijden dat de onderhoudsplichtige die over het betreffende belastbaar tijdperk hoge inkomsten heeft genoten, een eenmalige verhoogde onderhoudsuitkering betaalt om zijn belastbare inkomsten te drukken.

Onderhoudsbijdragen voor buitengewone kosten zullen dus steeds door buitengewone omstandigheden moeten gerechtvaardigd worden. Het kan bijvoorbeeld gaan om een tussenkomst in de verwarmingskosten tijdens een strenge winter of een bijdrage in de aanschaf van een wagen voor het kind wanneer wordt aangetoond dat het kind zich niet met het openbaar vervoer kan verplaatsen.

De nieuwe regels met betrekking tot de onderhoudsbijdragen zijn ingegaan op 1 augustus 2010. De fiscale kwalificatie van de buitengewone kosten die voor de inwerkingtreding gedaan zijn, wordt niet herzien.

Pitou VAN HISENHOVEN

Op weg naar het eiland Man

Het eiland Man, gelegen in de Ierse Zee, valt onder de Britse Kroon maar maakt geen deel uit van het Verenigd Koninkrijk of de Europese Unie.

Door de OESO gebrandmerkt als een fiscaal paradijs, een gebied met schadelijke fiscale gebruiken, heeft het Eiland Man zich ertoe verbonden om zijn fiscale transparantie te verbeteren en een effectieve gegevensuitwisseling op fiscaal vlak mogelijk te maken.

Het resultaat was dat het Eiland

In deze optiek strekt de overeenkomst ertoe de dubbele belasting te vermijden die ten nadele gaat van de uitbouw van economische betrekkingen tussen België en het Eiland Man en biedt daarmee uitstekende mogelijkheden tot fiscale planning.

Deze overeenkomst maakt het namelijk mogelijk voor een Belgische vennootschap om onder bepaalde voorwaarden dividenden uit te keren aan haar moederverenootschap op het Eiland Man, zonder bronheffing in België.

Man op de witte lijst met meewerkende landen terecht kwam die de OESO in april 2009 publiceerde.

In het kader van de moeite die het Eiland Man (alsook België) zich getroost heeft om te beantwoorden aan de norm die de G20 vooropstelde in april 2009 (met name het ondertekenen van 12 overeenkomsten tot uitwisseling van fiscale inlichtingen conform de internationale standaarden), werd op 16 juli 2009 een overeenkomst gesloten met België ter vermijding van dubbele belasting overeenkomstig het OESO modelverdrag. Deze overeenkomst is door het Eiland Man geratificeerd in oktober 2009 en moet nu geratificeerd worden door België. Het akkoord moet in werking treden op 1 januari 2011.

Deze overeenkomst geeft blijk van de wil van het Eiland Man

om zijn reputatie te versterken als internationaal handelscentrum en niet langer als offshore centrum.

In deze optiek strekt de overeenkomst ertoe de dubbele belasting te vermijden die ten nadele gaat van de uitbouw van economische betrekkingen tussen België en het Eiland Man en biedt daarmee uitstekende mogelijkheden tot fiscale planning.

Deze overeenkomst maakt het namelijk mogelijk voor een Belgische vennootschap om onder bepaalde voorwaarden dividenden uit te keren aan haar moedervennootschap op het Eiland Man, zonder bronheffing in België.

Deze mogelijkheid kan gekoppeld worden aan een onderliggende structuur, doorheen de Belgische vennootschap, van Europese filialen die kunnen ge-

nieten van de vrijstelling die de moeder-dochterrichtlijn voorziet voor de uitkering van dividenden aan de Belgische vennootschap.

In een familiale planning kan deze onderliggende structuur ook worden overwogen in het kader van de oprichting van een trust.

Natuurlijk zal men erover moeten waken, zoals altijd het geval is voor een dergelijke structuur, dat de oprichting van de vennootschap op het Eiland Man geen simulatie uitmaakt, zowel op het vlak van de oprichting als op het vlak van de handelingen die de vennootschap stelt.

Sylvie LEYDER

IDEFISC

Tél. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**in samenwerking met Pascale HAUTFENNE
hoofdredacteur
enMarie Bentley
Danièle Cohen
Ronny Favel
Sylvie Leyder
Olivier Neiryck
Séverine SEGIER
Martin Van Beirs
Pitou Van Hissenhoven**Verantwoordelijke uitgever:**Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel**Internet**<http://www.idefisc.be>**Volgend nummer:**

December 2010

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.De door Idefisc gepubliceerde informatie is
louter informatief. Het betreft geen juridisch
advies aangaande welbepaalde situaties.Deze uitgave is tevens verkrijgbaar in het
Frans. Indien u de Franse tekst wenst te
ontvangen, kan u een e-mail sturen aan
info@idefisc.be. Wij passen onze databank
vervolgens in die zin aan.Design by Artwhere
www.artwhere.be